

RAŠYTOJOS LAZDYNŲ PELĖDOS LITERATŪRINIAM KONKURSUI

NEBESITIKĖJAU

Kamilė GABALYTĖ

Radviliškis

Elena! – kažkur toluomoje dunksi tėčio balsas. Pramerkusi akis, gailiai atsidūstu ir vėl užsimerkiu.

– Maže, kelkis! – šįkart reiklesnis brolio balsas. Praplėšusi limpančias akis, bandau išjudinti vis dar snūduriuojantį kūną. Negaliu pasigirti ryžtingu noru keltis rytais, bet juk galima taip nešaukti. Lėtai slenku į dušą ir atsuku ledinį vandenį, tikėdamasi stiprios dopingo dozės, kuri nuplautų užsilikusį tingulį. Džinsai, megztukas, patogūs batai, kukli kosmetika, vėl rausiuosi kuprinėje, ar tikrai turiu pasą, bilietus, telefoną ir piniginę. Kampe pūpsio lagaminas, kurio šonas papuoštas lipduku „I'm a cool girl“, nutrintas krepšys, ant kurio Sigis mėlynu rašikliu užraitė: „She really is cool girl“ ir nauja kuprinė, kurią nusipirkau per išpardavimą „Lidle“. Apačioje laukia tradiciniai pusryčiai ir susirūpinęs tėčio veidas. Aš jį puikiai suprantu, nes išleisti dukrą į nežinią nėra lengviausia tėvų pramoga. „Elenyte“ – nebaigia jis sakinio, balsas užlūžta, akyse matau susikaupiančias ašaras. Dar kiek ir aš pradėsiu bliauti. Nors vasarą praleidau sodo namelyje skaitydama detektyvinius romanus ir galvodama apie studijas, vis dėlto, sunku buvo įsivaizduoti gyvenimą svečioje šalyje. „Tėti, nereikia, viskas bus gerai“, – kaltai šypsosi ir stipriai jį apkabinu. Jau dešimt metų gyvename trise: tėtis, brolis ir aš. Mamos seniai nemačiau, ji paliko mus, kai man buvo devyneri. Vaikiškoje sąmonėje giliai įsirėžė tėvų barniai, mamos klyksmai ir priekaištai dėl nenusisėkusio gyvenimo. Kai gimdytojai pykdavosi, sėdėdavome brolio kambaryje laukdami, kol triukšmas nurims ir atėjęs tėtis pasakys, jog viskas gerai ir nieko nereikia bijoti. Mama neateidavo. Kodėl? Nežinau. Kaip ir dabar nežinau, kur ji dingusi bei ką veikia. Galbūt tėtis žino, bet ši tema mūsų šeimoje yra tabu. „Gana glėbesčiuotis, mažė pavėluos į lėktuvą“, – už tėčio nugaros reiklus Sigio balsas. Mano brolis – mano angelas sargas, be kurio nežinau, ką daryčiau. Jis visada ištraukia mane iš įvairių nepatogių situacijų. „Kodėl visada viską sujauki?“ – susiraukia tėtis. Jis vaidina supykusį, bet jam prastai sekasi, mes jau seniai perpratome jo kūno kalbą. Įsitikinusi, kad viską pasiėmiau, dar kartą apkabinu tėtį ir paskubomis maunu pro duris. Įsėdusi į automobilį, pajuntu, kad kažkas užspaudžia krūtinę ir ima trūkti oro, todėl pradariusi langą traukiu gaivų vasaros ryto dvelksmą. Brolis šelmiškai šypsosi ir, kaip visada, pamerkia dešinę akį. Baimė pasitraukia. Kaip jam taip pavyksta? Oro uostas sausakimšas žmonių: skubančių, lekiančių, snaudžiančių, ašarojančių, besišypsančių, susiraukusių. Žodžiu, visa žmogiškųjų emocijų amplitudė. Mano skrydis jau žiba lentoje, po kelių minučių prasidės laipinimas. Atsisuku į Sigi, šis apglėbia mane savo didelėmis boksininko rankomis ir glostydamas nugarą kužda į ausį: „Maže, būk atsargi, jeigu kas atsitiks, nedelsdama skambink, po kelių valandų būsiu

šalia. Niekas niekada tavęs nenuskriaus. Tu turi brolių“, – ir vėl pamerkia dešinę akį. Dailiai šypsosi grakšti stiuardėsė, patogi vieta prie lango, už kelių minučių prabudęs lėktuvas rieda į pakilimo taką ir pamažu atsiplėšia nuo žemės. Apačioje atsiveria beblėstančios vasaros peizažas: besiraitantys upeliukai, gelstantys laukai ir miniatiūriniai namų kontūrai. Dar nežinau, kas yra nostalgija, bet suvokiu, kad pasiilgsiu šio miesto, namų, aplinkos, draugų ir šeimos. Tačiau ateina laikas, kai vaikas privalo pakelti sparnus savarankiškam skrydžiui, o man jau tikrai metas, aš pasiruošusi pradėti naują gyvenimo etapą. Suprantu, kad bus sunku, bet aš tikrai pajėgsiu, o jei ne, žinau, kas visada ištis pagalbos ranką. Lengvas lėktuvo siūbavimas, nuovargis ir miego trūkumas daro savo, jaučiu, kaip pasineriu į rūką... Nežinau, kiek laiko miegojau, bet pramerkusi akis vėl matau grakščią stiuardėsę, dalinančią gėrimus. Ji maloniai šypsosi, kažkodėl man atrodo, kad jos veido ovalas primena mamą. Už pusvalandžio leidžiamės milžiniškame Portlande, galvoje tikra minčių maišalynė, atrodo, kad šiurpsta kiekvienas odos lopinėlis. Stiuardėsė vėl maloniai šypsosi, o aš sutrikusi seku paskui skubančius pakeleivius. Pasų kontrolė, tada mindžioju laukdama bagažo, pagaliau patenku į laukimo salę, kur manęs turėtų laukti koledžo mokinių kuratorius. Žvalgausi, kol išvystu lentelę su mano pavarde ir vardu. Pakėlusį akis nuo popieriaus lapo sustingstu, prieš save pamatydama tai, ko niekada daugiau nebesitikėjau išvysti...
